

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

PJCARD s.r.o., IČ: 263 83 730,
se sídlem Radlická 663/28, Praha 5 – Smíchov,
zastoupeného advokátem Mgr. Danielem Cao
se sídlem Radlická 663/28, Praha 5 – Smíchov,

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství,
Se sídlem Masarykova 427/31, Brno,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2018, č. j. 36241/18/5100-41453-712099,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) vydal dne 5. 6. 2018 zajišťovací příkazy č. j. 5081940/18/2005-80542-111422, č. j. 5081954/18/2005-80542-111422 a č. j. 5081959/18/2005-80542-111422, podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) ve spojení s § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), jimiž žalobci jako daňovému subjektu uložil, aby zajistil úhradu daně z přidané hodnoty (dále také „DPH“) za zdaňovací období měsíců leden 2016 ve výši 7 488 742 Kč, únor 2016 ve výši 16 324 584 Kč a březen 2016 ve výši 5 982 573 Kč, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty na depozitní účet správce daně v celkové výši 29 795 899 Kč.
2. Správce daně vydal uvedené zajišťovací příkazy po té, co dospěl k závěru, že žalobce se účastnil dodavatelsko – odběratelského řetězce, jehož účelem bylo daňové zvýhodnění a o svém zapojení do řetězce musel vědět. Současně správce daně zjistil, že aktiva žalobce v hodnotě 22 152 tis. Kč, vykázaná ke dni 31. 12. 2017 v rozvaze za zdaňovací období 2017, jsou tvořena z 66% oběžnými aktivy v hodnotě 14 569 tis. Kč. Pokud by žalobce oběžný majetek zpeněžil a uhradil veškeré své závazky vykázané v oddílu B. a C. pasiv v předložené rozvaze v hodnotě 4 595 tis. Kč a ztrátu za období 2017 ve výši 1 355 tis. Kč, zbylo by k úhradě daňového nedoplatku 8 619 tis. Kč, což je částka nižší než předpokládaná hodnota v budoucnu stanovené daně. Co se týče tržeb žalobce, správce daně zjistil, že tyto se razantně snižují (z cca 462 milionů korun v roce 2016 na necelých 7 milionů korun v roce 2017, když uskutečněná zdanitelná plnění za první čtyři měsíce roku 2018 činí v součtu pouze 1 847 105,00 Kč) a žalobce za rok 2017 dosáhl významného záporného hospodářského výsledku.
3. Proti zajišťovacím příkazům podal žalobce odvolání, o nichž žalovaný rozhodl zamítavě napadeným rozhodnutím.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. V podané žalobě žalobce označil zajišťovací příkazy a napadené rozhodnutí za nezákonné, stojící na nesprávných právních i skutkových závěrech správce daně i žalovaného. Dle odůvodnění zajišťovacích příkazů se správce daně a žalovaný dopouští dezinterpretace skutkových okolností, vychází z nesprávných zjištění, a na základě nepodložených spekulací dovozuje, že se žalobce vědomě účastnil daňového podvodu.
5. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nesrozumitelné s tím, že žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce.
6. Žalobce namítl, že žalovaný nezohlednil ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se zneužití institutu zajišťovacího příkazu správcem daně a nejnovější judikaturu týkající se hodnocení údajné účasti daňových subjektů na údajném daňovém podvodu.

7. Žalobce vytýká žalovanému, že nezohlednil skutečnost, že žalobce byl až doposud řádně fungujícím podnikatelským subjektem, který plnil své daňové povinnosti a správce daně provedením zajišťovacích příkazů žalobce de facto ekonomicky zlikvidoval. V důsledku paralýzy veškerých činností žalobce je zřejmé, že žalobce právě v důsledku zablokování všech bankovních účtů a majetku jako celku nebude schopen ani případnou daň na DPH uhradit, byť postupně. Ukončení činnosti dosud generující zisk zřetelně vede k dalšímu prohlubování ekonomických potíží subjektu dále snižujících budoucí dobytost daně.
8. Jak dále namítl, žalovaný na základě nepravdivých tvrzení vytváří o žalobci negativní dojem osoby porušující daňové předpisy či další pravidla. Žalobce trval na tom, že řádně podával daňová přiznání k silniční dani a řádně hradil silniční daň, a tato skutečnost byla správci daně známa.
9. Žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného, že má tzv. virtuální sídlo. Jak uvedl, správce daně se sám během místního šetření přesvědčil, že na adrese Radlická 28, Praha 5 má žalobce své označení, svojí poštovní schránku, má pronajatou jednací místnost pro předem domluvené obchodní jednání, zástupce žalobce byl v okamžiku místního šetření okamžitě přítomen a poštu či jiné požadavky na kontakt s žalobcem přímo na místě vyřizuje stálá recepce poskytující servis subjektům, které na uvedené adrese mají své rejstříkové sídlo. Jde o zcela běžnou a právně aprobovanou praxi, kdy na adrese určité nemovitosti má umístěné sídlo mnoho subjektů. Tato skutečnost sama o sobě nemá žádný vliv na spolehlivost subjektů z pohledu plnění jejich daňových povinností, pokud posuzovaná plnění podléhající DPH nebyla fiktivní, ale byla prokazatelně uskutečněna. Poukázal rovněž na neexistenci provozovny Huťská, s tím, že k odhlášení všech provozoven došlo již v roce 2008 a žalobce tuto provozovnu dlouhodobě nevyužívá.
10. Za nesprávný označil žalobce postup správce daně, který používá jako argument pro budoucí stanovení daně (skutečnost, že na osobním daňovém účtu žalobce je evidován nedoplatek na DPH ve výši přesahující 400 tis. Kč). Žalobce namítl, že tento „nedoplatek“ je výsledkem stejně účelových zajišťovacích příkazů v jiném daňovém řízení pro zdaňovací období říjen 2014, březen a květen 2015, založených na vykonstruovaných tvrzeních správce daně.
11. V další žalobní námitce žalobce vytkl správci daně, že k tíži žalobce klade skutečnost, že žalobce nezveřejňuje své účetní výkazy ve veřejné sbírce listin obchodního rejstříku. Jak uvedl, svojí povinnost zveřejnit své účetní výkazy od roku 2014 až do současnosti splnil nejpozději dne 31. 5. 2018, kdy byly tyto dokumenty řádně zveřejněné ve sbírce listin obchodního rejstříku. Správce daně přesto dne 5. 6. 2018 nepravdivě uvádí, že žalobce své účetní výkazy nezveřejnil. Jak žalobce dále namítl, i kdyby porušil svojí povinnost zveřejňovat účetní výkazy v obchodním rejstříku, nejméně od roku 2015 měl správce daně k dispozici veškeré podrobné účetní výkazy žalobce, když žalobce tyto účetní výkazy každoročně přikládal ke svému daňovému přiznání. Je proto vyloučeno, aby správce daně dovozoval jakékoliv negativní důsledky z nesplnění informační povinnosti žalobce ve vztahu k účetním výkazům, když tyto výkazy pravidelně obdržel a sám z nich vychází při svých výpočtech.
12. Pokud jde o propad hospodářské výkonnosti, žalobce nepopřel, že se jeho obrat v roce 2017 propadl, došlo k tomu v důsledku negativních zkušeností s postupem orgánů finanční správy. Orgány finanční správy žalobci vytýkaly a sankcionovaly předchozí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

podnikatelskou činnost, která spočívala v obchodování s velkým obratem a dle názoru správce daně údajně příliš malou marží. V předchozím zajišťovacím příkazu na DPH za období říjen 2014 a dalších daňových kontrolách byl žalobci naopak vytýkán skokový nárůst obratu. Žalobce se proto rozhodl tuto podnikatelskou činnost ukončit a nadále pokračovat pouze v menších obchodních transakcích. Žalobce tak pouze reagoval na postupy a požadavky finančních orgánů, aby nevystavoval svoji ekonomickou činnost dalšímu riziku napadení ze strany správce daně.

13. K prodeji nemovitostí v k.ú. P. žalobce uvedl, že tyto nemovitosti pořídil za účelem výstavby bytového domu jako investice. Důvodem pro zpeněžení nemovitostí v březnu 2018 byla objektivní skutečnost, a to pokles koeficientu zastavěnosti na dotčeném pozemku na hodnotu 0,3. Protože tato hodnota nedosahovala požadované výše pro výstavbu bytových jednotek, pozbyl investiční záměr žalobce ekonomický smysl a nemovitosti byly zpeněženy. Majetková hodnota odpovídající kupní ceně za prodej nemovitostí se přitom neztratila ani nezměnila vlastníka, ale pouze proměnila v peněžitou částku v majetku žalobce.
14. Za nesprávný označil žalobce rovněž závěr žalovaného týkající se uzavření bankovního účtu. Jak uvedl, bankovní účet č. X byl k 31. 7. 2017 uzavřen. K uzavření tohoto bankovního účtu však nedošlo vůlí žalobce, ale iniciativou samotné banky Citibank poté, co obdržela předchozí zajišťovací příkazy proti žalobci týkající se daňového období říjen 2014. Žalobce přitom nijak nezavinil a ani nepožadoval uzavření uvedeného bankovního účtu, jeho uzavření je nežádoucím důsledkem postupu správce daně.
15. Žalobce popřel závěr žalovaného, že se účastnil obchodního řetězce zatíženého daňovým podvodem. Závěr žalovaného označil za rozporný s právními předpisy i judikaturou Nejvyššího správního soudu. Jak uvedl, v období leden až březen 2016 skutečně obchodoval se společnostmi GANMARO GROUP, s.r.o. (nyní v likvidaci), a Bevokes s.r.o. Žalobce po předchozích zkušenostech s absurdními požadavky orgánů finanční správy z předchozích daňových kontrol důkladně prověřoval i nad rámec svých povinností kredibilitu a daňovou spolehlivost svých obchodních partnerů; mimo jiné vyžádal a prověřil a i průběžně znovu prověřoval: všechny veřejně dostupné údaje o GANMARO a Bevokes dle veřejných rejstříků, spolehlivost plátce DPH na stránkách www.mfcr.cz, insolvenční rejstřík, či dokonce ověřoval platnost VAT čísla na stránkách Evropské komise v systému VIES, řádné plnění daňových povinností GANMARO a Bevokes vůči České republice, zejména potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků vydaných příslušným finančním orgánem, potvrzení o registraci k daním, včetně registrace k DPH, kopie daňových přiznání z příjmů a k dani z přidané hodnoty, kopii zakladatelských dokumentů, kopie rozvahy v plném rozsahu, kopie výkazu zisku a ztráty, kopie osobních dokladů fyzických osob, které jednají za obchodní partnery.
16. Nad rámec obchodních zvyklostí v tomto oboru, žalobce se svými obchodními partnery uzavřel i písemnou rámcovou smlouvu ohledně koupě dotčeného zboží. Žalobce trval na tom, že přijal dostatečná opatření a vyžádal si dostatečné informace pro to, aby prověřil své obchodní partnery a vyloučil svojí účast na případném daňovém podvodu.
17. Žalobce namítl, že správce daně v zajišťovacích příkazech neshromáždil dostatečné důkazy, v odůvodnění uvedl pouze hypotetické či spekulativní úvahy, podložené irelevantními skutkovými zjištěními. Pokud byl správce daně konfrontován s důkazy ve prospěch žalobce, které vyvrací teze správce daně ve prospěch žalobce, tyto ani správce daně a ani

žalovaný v napadeném rozhodnutí svévolně nezohlednili, případně je dezinterpretovali v neprospěch žalobce.

18. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. V písemném vyjádření uvedl, že předpoklad pro budoucí stanovení daně byla v případě žalobce jeho účast v podvodném odběratelsko dodavatelském řetězci, v němž byla detekována u prvního článku chybějící daň, články následující plnily pouze zastírací úlohu, žalobce měl pozici osoby, která čerpá nárok na odpočet DPH, který nebude správci daně uhrazen jiným článkem v řetězci.
19. K žalobním námitkám pak žalovaný konstatoval, že majetek žalobce byl nepatrně výše; šlo o peněžní prostředky na bankovních účtech ve zlomkové hodnotě a tři automobily v odhadní hodnotě 2 000 000 Kč, přičemž nebyl znám jejich stav. Vzhledem k výši celkově zjištěné daně asi 30 000 000 Kč se již jednalo pouze o zlomek této části. Žalobce vlastnil dvě nemovitě věci, a to pozemek se stavbou a k tomu přilehlou zahradu, jež před vydáním zajišťovacích příkazů prodal za asi 12 000 000 Kč. Správce daně vyhodnotil prodej nemovitých věcí ve vlastnictví žalobce, jejíž hodnota tvořila asi 72 % veškerých aktiv, jako významnou skutečnost, a to ve vzájemné souvislosti s dalšími skutečnostmi týkajícími se výše a struktury majetku žalobce ve vztahu k pravděpodobnému budoucímu stanovení daně. Důvody prodeje jsou z tohoto pohledu nerozhodné.
20. Pokud jde o virtuální sídlo, jak žalovaný uvedl, existence virtuálního sídla není protizákonná a není ani sama o sobě sto vyvolat existenci odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu, avšak v daných intencích je schopna odůvodněnou obavu vyvolat, či alespoň disponovat v daném ohledu podpůrnou funkcí.
21. Z veřejného rejstříku bylo evidentní, že žalobce neplnil svou povinnost zveřejňovat účetní závěrku respektive, že tuto povinnost ve vztahu k účetním závěrkám za rok 2015, 2016 a 2017 žalobce splnil až dne 31. 5. 2018, tedy před vydáním zajišťovacích příkazů. Z toho však správce daně učinil závěr, že žalobce svou zákonem stanovenou povinnost řádně zveřejňovat účetní závěrky neplní, nikoliv tedy, že ke dni vydání zajišťovacího příkazu nebyla splněna.
22. Výrazný pokles obratu žalobce v roce 2017 svědčí o špatné ekonomické výkonnosti, což potvrzuje nedobrou ekonomickou situaci žalobce a vylučuje možnost stanovení daně standardní cestou tj. bez jejího zajištění; zdali se tak stalo v důsledku negativních zkušeností s postupy správce daně je nerozhodné. Ekonomická rozhodnutí daňového subjektu jsou výlučně v jeho gesci.
23. Uzavření bankovního účtu správce daně nekladl žalobci k tíži.
24. Žalovaný uzavřel, že v průběhu daňového řízení byla naplněna dikce zákona, podmínky stanovené § 167 odst. 1 daňového řádu byly naplněny, odvolací námitky žalobce byly řádně vypořádány. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že žalobní námitky se kryjí s námitkami odvolacími.

III.

Obsah správního spisu a posouzení žaloby

25. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili (souhlas žalobkyně byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován). Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

26. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu, *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*
27. Podmínky vydání zajišťovacího příkazu, jakož i samotná povaha tohoto nástroje sloužícího k zajištění úhrady dosud nesplatné daně je předmětem bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu. Podmínkou zajištění úhrady jsou důvodné obavy správce daně, že úhrada daně bude v budoucnu buď zcela, nebo částečně nedobytná anebo výběr daně bude spojen se značnými obtížemi. Znamená to, že rozhodnutí o zajištění daně - zajišťovací příkaz - může být vydáno jen tehdy, existují-li tyto důvodné obavy.
28. Výrok zajišťovacího příkazu musí obsahovat označení daňové povinnosti, k níž se zajištění vztahuje, stanovenou nebo předpokládanou výši daně, výši zajištěné částky, lhůtu, ve které má být zajištěna, způsob, jakým má být zajištěna, jakož i dobu, po kterou má být úhrada zajištěna. Odůvodnění zajišťovacího příkazu musí obsahovat sdělení důvodů, pro které správce daně přikročil k vydání zajišťovacího příkazu. V praxi to znamená dovození daňové povinnosti konkrétního daňového subjektu za určité zdaňovací období, stanovení výše daně, resp. její předpokládané výše a zdůvodnění, proč je k zajištění daně vůbec přistupováno, proč je zajištěna právě taková částka, která je uvedena ve výroku a proč její zajištění má trvat po dobu, jež je uvedena ve výroku rozhodnutí.
29. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 4 Afs 22/2015-104 platí, že: „[P]ředpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou podle § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009, daňového řádu, je odůvodněná obava, tj. přiměřená pravděpodobnost, (i) že daň bude v budoucnu stanovena a zároveň (ii) že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Důvody vztahující se k oběma prvkům musí být uvedeny v odůvodnění zajišťovacího příkazu a podléhají soudnímu přezkumu. Jsou-li důvody nasvědčující pravděpodobnosti, že daň bude stanovena, „slabší“, lze zajišťovací příkaz přesto vydat, jsou-li zjištěny „silné“ důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně (např. daňový subjekt se zbavuje majetku, ukončuje podnikatelskou činnost apod.)“
30. Jak se podává z obsahu zajišťovacích příkazů, správce daně vydal dne 5. 6. 2018 celkem tři zajišťovací příkazy, jimiž žalobci jako daňovému subjektu uložil, aby zajistil úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců leden 2016 ve výši 7 488 742 Kč, únor 2016 ve výši 16 324 584 Kč a březen 2016 ve výši 5 982 573 Kč.
31. Správce daně ohledně všech zdaňovacích období konstatoval, že žalobce vykázal ve zdaňovacích obdobích leden 2016 až březen 2016 přijetí zdanitelných plnění od korporací GANMARO GROUP a Bevokes s.r.o. v celkové výši 141 885 231 Kč, ze kterých uplatnil nárok na odpočet daně v celkové výši 29 795 899 Kč. Přijatá plnění představovala více než 99 % veškerých vykázaných přijatých plnění a byla deklarována v obchodním řetězci, ve kterém nebyla řádně odvedena daň z přidané hodnoty.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

32. Správce daně zjistil řetězec sestávající ze čtyř společností, a to vedle již uvedených GANMARO GROUP a Bevokes s.r.o. dále Magic Ventures a Loreben s.r.o., ohledně kterých zjistil, že na svých osobních daňových účtech vykazují vysoké nedoplatky na dani z přidané hodnoty, byly označeny za nespolehlivého plátce, sídlí ve virtuálních sídlech, nemají žádné provozovny, nevlastní webové stránky, neprezentují veřejnosti poskytované plnění. V obchodním rejstříku byly jako jednatelé těchto společností či společníci v období od ledna 2016 do března 2016 zapsány osoby s bydlištěm mimo území České republiky. Tyto společnosti rovněž neplnily svou zákonnou povinnost zveřejňovat ve sbírce listin obchodního rejstříku údaje ze svých účetních výkazů.
33. Správce daně na základě uvedených skutečností konstatoval, že je dána vysoká pravděpodobnost, že žalobci bude v budoucnu stanovena daň v rámci doměřovacího řízení za uvedená zdaňovací období, neboť nárok na odpočet daně z vykázaných přijatých zdanitelných plnění od dodavatelů GANMARO GROUP a Bevokes s.r.o. nebude uznán, v takovém případě by žalobci byla doměřena DPH v celkové výši 29 795 899 Kč.
34. Správce daně dále konstatoval, že žalobce se na vlastních webových stránkách prezentuje jako společnost zaměřující se od počátku své existence na servisní a prodejní činnost pro koncové uživatele v oblasti kancelářské, výpočetní techniky a spotřebního materiálu od renomovaných výrobců. Dle údajů uváděných v přiznání k dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2014 žalobce jako hlavní ekonomickou činnost uváděl maloobchod s počítači, počítačovým periferním zařízením a softwarem.
35. Od roku 2015 žalobce v přiznání k dani z příjmu právnických osob jako hlavní ekonomickou činnost uvedl maloobchod, kromě motorových vozidel. Ve zdaňovacích obdobích leden 2016 až březen 2016 u žalobce došlo k mnohonásobnému nárůstu objemu přijatých i uskutečněných zdanitelných plnění za současného prudkého poklesu jeho ekonomické výkonnosti, měřené podílem uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění. Dle účetních výkazů za rok 2016 u žalobce došlo k výraznému propadu rentability tržeb při mnohonásobném nárůstu jejich objemu. Zdanitelná plnění byla přijata od společností, které se veřejnosti neprezentují, jako předmět činnosti shodně uvádějí pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor a výrobu, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona.
36. Pokud jde o ekonomickou situaci žalobce, správce daně zjistil, že u žalobce je na osobním daňovém účtu evidován nedoplatek na dani z přidané hodnoty ve výši přesahující 400 000 Kč.
37. Pro uskutečňování své ekonomické činnosti využívá nenahlášenou provozovnu a zapsaná adresa sídla žalobce vykazuje znaky virtuálního sídla. Žalobce neplní svou zákonnou povinnost zveřejňovat řádně své účetní výkazy ve sbírce listin obchodního rejstříku; účetní výkazy za rok 2014 až 2017 let žalobce zveřejnil až na konci května roku 2018. Žalobce v době vydání zajišťovacích příkazů nevlastnil žádný nemovitý majetek. K 1. 3. 2018 byl evidován jako vlastník nemovité věci - pozemku p. č. X, jehož součástí byla stavba č. p. X, způsob využití rodinný dům a pozemku p. č. X/Y- zahrada vše zapsané na LV číslo X pro katastrální území P., obec P. Dne 7. 3. 2018 došlo k prodeji této nemovitosti za cenu 12 190 000 Kč, část výnosu z prodeje byla využita ke splacení dluhu vůči Komerční bance, což vedlo k zániku zástavního práva banky předmětné nemovitosti.
38. Z centrálního registru vozidel správce daně zjistil, že žalobce je vlastníkem a provozovatelem motorových vozidel tov. zn. Volkswagen, Ford, BMW. Za použití

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

analytického softwaru Cebia správce daně využil údaje vztahující se k ocenění všech tří motorových vozidel a jejich výbavy a určil jejich hodnotu na částku 2 000 000 Kč. Správci daně však nebylo známo opotřebení těchto vozidel ani jejich dislokace a sám žalobce v rozvaze ke dni 31. 12. 2017 vykázal netto hodnotu hmotných movitých věcí a jejich souborů ve výši 500 000 Kč. V rozvaze je vykazována hodnota brutto hmotných movitých věcí a jejich souborů ve výši 3 237 tis. Kč a korekce ve výši -2 737 tis. Kč. Z toho správce daně dovodil, že vykazované opotřebení popsané součásti dlouhodobého majetku žalobce dosahuje bezmála 85 %.

39. Dále správce daně zjistil, že žalobce vlastnil mimo jiné bankovní účet číslo X vedený u City bank Europe, který byl 31. 7. 2017 uzavřen. Peněžní prostředky na bankovních účtech žalobce byly nestabilní a denní zůstatky zpravidla nepatrné či nulové.
40. Aktiva žalobce byla zjištěna v hodnotě 22 152 000 Kč, jak byla vykázána ke dni 31. 12. 2017 v rozvaze, z nich 66 %, byla tvořena oběžným aktivem v hodnotě 14 569 000 Kč, pokud by žalobce oběžný majetek zpeněžil a uhradil veškeré své závazky, zbylo by k úhradě daňového nedoplatku 8 619 000 Kč.
41. K jednotlivým žalobním námitkám městský soud konstatuje následující:
42. Obecně o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost se jedná mimo jiné tehdy, když je jeho výrok v rozporu s odůvodněním nebo rozhodnutí vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jeho důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, též rozsudek č. j. 2 Ads 33/2003 - 78). Rovněž to je případ rozhodnutí, jehož odůvodnění nedává smysl, z něhož by vyplývaly skutkové a právní důvody, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24). Povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v žalobě. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58 a ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66).
43. Jak se podává z obsahu správního spisu, žalobce v podaném odvolání proti zajišťovacím příkazům žalobce namítl, že jej správce daně svým postupem ekonomicky zlikvidoval, v tomto smyslu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2Afs 239/2015-66. Vytkl správci daně, že vychází z nesprávných skutkových zjištění, které interpreteje v rozporu se zákonem.
44. Žalobce za nesprávné označil závěry správce daně, že sídlí na „virtuálním sídle“, trval na tom, že na adrese Radlická 28 má označení, poštovní schránku a pronajatou jednací místnost, ze skutečnosti, že adresu využívají jako své sídlo i jiné subjekty, nelze dovodit nespolehlivost žalobce v plnění jeho daňových povinností.
45. K provozovně Huťská uvedl, že provedl odhlášení všech svých provozoven ze všech oborů činnosti a řádně oznámil příslušnému živnostenskému úřadu již v roce 2008 ukončení provozoven. Zřejmě administrativním nedopatřením živnostenského úřadu nedošlo k zápisu výmazu údajů o provozovně na adrese Huťská u jednoho z oborů činností (velkoobchod). Žalobce tuto adresu provozovny dlouhodobě v obchodním styku nevyužívá.

46. Pokud se týká daňového nedoplatku ve výši 400 000 Kč, žalobce uvedl, že daňový nedoplatek vznikl nesprávným postupem samotného správce daně, který si nezajistil součinnost předchozího místně příslušného správce daně (Finanční úřad v Plzni) a omylem nezohlednil předchozí zajištěnou částku v platebním výměru týkajícím se jiného období. Jak uvedl zajišťovacím příkazem ze dne 15. 7. 2016, č. j. 1276238/16/2301-51521-401794, vydaným Finančním úřadem pro Plzeňský kraj, územní pracoviště v Plzni, který vedl daňovou kontrolu DPH za období říjen 2014, byla na bankovních účtech žalobce zajištěna úhrada dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za období říjen 2014 ve výši 169 539 Kč. Tímto byla budoucí daňová povinnost žalobce splněna co do uvedené výše. Přesto byl vydán platební výměr za toto zdaňovací období v plné výši 261 089 Kč, aniž by správce daně odečetl částku zajištěnou předchozím zajišťovacím příkazem. Žalobce opakovaně žádal správce daně o řádné vyčíslení daňového nedoplatku, a jelikož na jeho žádost správce daně nereagoval, uhradil dne 18. 1. 2018 částku odpovídající rozdílu mezi daňovou povinností stanovenou platebním výměrem a zajištěnou částkou podle předchozího zajišťovacího příkazu. Žalobce v podaném odvolání namítl, že pokud správce daně uvedené skutečnosti klade k tíži žalobci, je tento postup v rozporu se skutečným stavem a správce daně porušil svojí povinnost uvedenou v § 8 odst. 3 daňového řádu a § 9 odst. 2 daňového řádu.
47. V další odvolací námitce žalobce uvedl, že správce daně nemůže relevantně argumentovat při výběru daní porušením jakékoliv právní povinnosti daňovými subjekty - zde nezveřejňování účetních výkazů ve veřejné sbírce listin obchodního rejstříku, ale pouze porušením těch povinností, které jsou relevantní z pohledu správy daní. Uvedl, že svou povinnost zveřejnit účetní výkazy od roku 2014 splnil dne 31. 5. 2018, kdy tyto dokumenty byly řádně ve sbírce listin obchodního rejstříku zveřejněny; stalo se tak před tím, než byly zajišťovací příkazy vydány. Nad rámec toho uvedl, že i kdyby svou povinnost porušil, nejméně od roku 2015 měl správce daně k dispozici veškeré podrobné účetní výkazy žalobce, které každoročně žalobce přikládá ke svému daňovému přiznání.
48. Co se týče ekonomické výkonnosti, v podaném odvolání žalobce připustil, že v roce 2017 došlo k propadu jeho obratu, stalo se tak v důsledku negativních zkušeností s postupem orgánů finanční správy. Jelikož správce daně žalobci vytýkal skokový nárůst obratu, rozhodl se pokračovat pouze v menších obchodních transakcích, svoji podnikatelskou činnost neukončil, pouze jí omezil.
49. K prodeji nemovitostí v katastrálním území P. žalobce uvedl, že byly pořízeny za účelem výstavby bytového domu jako investice, jelikož však došlo k poklesu koeficientu zastavěnosti na dotčeném pozemku, pozbyl investiční záměr žalobce smysl a nemovitost proto zpeněžil.
50. K uzavření bankovního účtu vysvětlil, že jeho uzavření nezavinil ani nepožadoval, došlo k tomu na základě iniciativy samotné banky. Převod zbývajících finančních prostředků na jiný bankovní účet byl učiněn v návaznosti na požadavek banky, aby si žalobce před nuceným uzavřením účtu vynuloval jeho zůstatek.
51. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017, a konstatoval, že správce daně zasáhl do jeho vlastnického práva z důvodů, že nebyl schopen daňový výnos vymáhat na ostatních subjektech zúčastněných v řetězci transakcí.

52. V podaném odvolání se žalobce dále obsáhle vyjádřil k účasti na daňovém podvodu, kterou mu správce daně kladl za vinu. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60, ze dne 30. 7. 2010, sp. zn. 8 Afs 14/2010), Ústavního soudu (nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2014, sp. zn. II US 173/01) konstatoval, že prověřil a průběžně prověřoval všechny veřejně dostupné údaje o obchodních partnerech GANMARO a Bevokes a nad rámec běžných povinností i osobní údaje osob jednajících za tyto korporace. Vytkl správci daně, že u těchto obchodních společností spatřuje porušování některých povinností shodně se žalobcem za důkaz účasti na daňovém podvodu, konkrétně se jednalo o existenci virtuálního sídla a neexistenci webových stránek a nezveřejňování účetních výkazů. Za zcela nepřipustnou žalobce označil úvahu správce daně týkající se toho, že jednatele či společníci obchodních partnerů žalobce jsou osoby s bydlištěm mimo území z České republiky, jak uvedl, tato skutečnost nesmí být správcem daně interpretována jako přítěžující okolnost nasvědčující vědomosti daňového subjektu o účasti na tvrzeném daňovém podvodu, takový postup by byl v přímém rozporu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie.
53. Z obsahu napadeného rozhodnutí se podává, že žalovaný se s odvolacími námitkami žalobce řádně vypořádal.
54. Co se týče námítky ekonomické likvidace žalobce, uvedl žalovaný, že tato námitka je vznesena v rovině konstatování, žalobce své tvrzení stran nikterak nedoložil. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2016, č. j. 4 Afs 158/2016 – 27, podle kterého: „[P]ři stanovení výše zajištění správce daně není oprávněn zkoumat, zda uložená výše úhrady zajištěné daně může mít pro daňový subjekt likvidační povahu, a musí vycházet pouze z hledisek, která jsou obsažena v první větě § 167 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.“ Žalovaný dále uvedl, že skutečnosti zjištěné správcem daně plně odůvodňují užití institutu zajišťovacího příkazu dle § 167 daňového řádu ve spojení s § 103 ZDPH. Aplikace tohoto institutu se tedy nejedná jako excesivní postup, nýbrž jako postup, který byl plně adekvátní posuzované situaci.
55. K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2Afs 239/2015-66, žalovaný uvedl, že skutečnost, že si žalobce jinak řádně plní své daňové povinnosti sama o sobě, nemůže zabránit vzniku odůvodněné obavy správce daně o budoucí úhradu dosud nestanovené daňové povinnosti žalobce ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu, neboť nevypovídá naprosto nic o aktuálních majetkových poměrech žalobce, ani o jeho možnostech dosud nestanovenou daň v případě jejího doměření v budoucnu uhradit.
56. Co se týče námítky žalobce, že by mohl daň v budoucnu sám uhradit, žalovaný k tomu uvedl, že s ohledem na majetkové poměry žalobce se nedá očekávat, že by žalobce dosud nestanovené daňové povinnosti byl schopen uhradit jinými prostředky, či že by správce daně mohl využít mírnější prostředky (např. zřízení zástavního práva).
57. K námitce, že argumentace správce daně opírající se o virtuální sídlo naznačuje, že žalobce provádí fiktivní činnost, je v rozporu s dosavadním zjištěním správce daně, který ověřil, že na adrese Radlická 28, Praha 5 má žalobce své označení, poštovní schránku, pronajatou jednacím místnost, žalovaný uvedl, že existence tzv. virtuálního sídla, jak u žalobce, tak i jeho dodavatelů není sama o sobě nezákonná, ve svém souhrnu ovšem ukazuje na nestandardní okolnosti obchodních případů, tyto skutečnosti jsou v zajišťovacích příkazech uvedeny pro dokreslení celkových poměrů. Pokud jde o provozovnu na adrese Huťská, Praha 4, žalovaný uvedl, že žalobce odhlášení předmětné provozovny nijak

nedoložil, vzhledem k tomu, že podle svého tvrzení tak měl učinit již v roce 2008, zdá se minimálně podezřelé, že by si této chyby sám téměř 10 let nevšiml.

58. K námitce týkající se nesprávně evidovaného daňového nedoplatku ve výši 400 000 Kč žalovaný uvedl, že správce daně zajišťovacím příkazem ze dne 15. 7. 2016 zajistil pro příslušná zdaňovací období dosud nestanovenou DPH v částce 169 539 Kč. Na základě ukončené daňové kontroly pak byla DPH za toto zdaňovací období stanovena rozdílně od částky uvedené v zajišťovacím příkazu ve výši 261 089 Kč. Žalovaný zdůraznil, že je třeba rozlišovat řízení nalézací a řízení o placení daní. Ve vydaném platebním výměru se žádným způsobem nezohledňuje částka případně zajišťované daně. Samotný zajišťovací příkaz, ať už uhrazený nebo ne, nemá vliv na výši stanovené daně. Vyměřená daň tak odpovídá svou výši stanovené dani tak, jak je uvedeno ve zprávě o daňové kontrole ze dne 19. 12. 2017. Žalovaný shrnul, že na osobním daňovém účtu žalobce je aktuálně evidována DPH stanovená pro zdaňovací období měsíc říjen 2014 na základě daňové kontroly ve výši 261 089 Kč, částečná úhrada předepsané daně ve výši 91 550 Kč a zajištěné prostředky na úhradu této daně ve výši 169 539 Kč, které budou po nabytí právní moci platebního výměru převedeny na úhradu předepsané daně.
59. K námitce, že správce daně nesprávně klade žalobci k tíži nezveřejňování účetních výkazů ve sbírce listin obchodního rejstříku, žalovaný uvedl, že takové jednání je v rozporu s § 21a zákona o účetnictví, neboť žalobce byl povinen účetní výkazy zveřejnit v termínech podle § 21a odst. 2 a odst. 4 uvedeného zákona. Nezveřejnění účetní závěrky je přestupkem podle § 37 a odst. 1 zákona o účetnictví, přičemž tyto přestupky projednává zejména Finanční úřad. Argumentace žalobce, že nezveřejňování účetních výkazů je běžnou praxí, žalovaný označil za z právního pohledu za irelevantní, neboť se jedná o zákonem stanovenou povinnost. Žalovaný dále uvedl, že správce daně v zajišťovacích příkazech pravdivě uvedl, že účetní výkazy byly založeny do sbírky listin dne 31. 5. 2018. Za správný označil závěr správce daně, že zveřejnění nebylo řádné, a to ve smyslu jeho včasnosti. Žalovaný se rovněž vyjádřil k vytýkanému nezveřejňování požadovaných dokumentů ze strany dodavatelů žalobce s tím, že tyto subjekty rovněž neplnily své zákonem stanovené povinnosti.
60. K propadu ekonomické výkonnosti žalobce žalovaný uvedl, že v zajišťovacím příkazu na dosud nestanovenou daň za zdaňovací období měsíce říjen 2014 je jako jeden z ukazatelů výkonnosti žalobce uvedeno snížení jeho obratu. Skutečnost, která k němu vedla, nelze zaměňovat s jeho důsledky, které podstatným způsobem ovlivňují schopnost žalobce dostát svým daňovým povinnostem. Žalovaný podotkl, že žalobce zcizil svůj veškerý nemovitý majetek, což podle jeho názoru odporuje tvrzení žalobce, že by byl schopen zcizit veškerý svůj majetek dříve, než by správce daně mohl zasáhnout, a přesto tak neučinil.
61. K odvolací námitce týkající se prodeje nemovitostí, žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce nejsou v rozporu s argumentací správce daně, neboť ten toliko vyhodnotil prodej předmětných nemovitých věcí ve vlastnictví žalobce, jejichž hodnota tvořila 72 % veškerých jeho aktiv, ve vzájemných souvislostech s dalšími zjištěními o stavu majetku žalobce. Důvody, které žalobce v odvolání uvedl, jako důvody pro prodej nemovitostí, jsou vzhledem k vydání zajišťovacích příkazů irelevantní.
62. Ohledně tvrzených okolností uzavření bankovního účtu žalobce žalovaný uvedl, že správce daně uzavření bankovního účtu žalobci k tíži nekladl, pouze to uvedl v části 4.2.2 zajišťovacích příkazů, která je věnována finančním prostředkům daňového subjektu. Pro

tuto analýzu se jedná o relevantní skutečnost, správce daně má povinnost provést analýzu majetku (aktiv) daňového subjektu, a není proto možné, aby se údajům o stavech a pohybech na bankovním účtu žalobce a skutečnosti o uzavření předmětného účtu vyhnul.

63. K námitkám žalobce týkajícím se jeho účasti na daňovém podvodu žalovaný v napadeném rozhodnutí odmítl argumentaci žalobce opírající se o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5Afs 60/2017-60, a nálezu Ústavního soudu sp. zn. II US 173/01 ze dne 7. 1. 2004, které se zabývaly otázkou dokazování. Zdůraznil, že je nutno rozlišovat zajišťovací a nalézací řízení, správce daně v případě vydávání zajišťovacího příkazu nevychází z dokazování, nýbrž toliko ze skutečností a zjištění, které má daný moment k dispozici. Oba rozsudky, na něž se žalobce odvolává, se však týkají nalézacího řízení. Úvahy správce daně mají oporu ve spisovém materiálu, správce daně ani neuzavřel, že žalobce se vědomě účastnil daňového podvodu, neboť tento závěr spadá až do řízení nalézacího, správce daně vychází toliko z doposud shromážděných zjištění, na základě kterých předpokládá doměření daňové povinnosti u žalobce.
64. Žalobce namítl, že i nad rámec svých povinností prověřoval kredibilitu a daňovou spolehlivost svých obchodních partnerů, k tomu žalovaný konstatoval, že pro vydání zajišťovacích příkazů je především významná samotná účast žalobce v podvodném řetězci tedy účast, která potencionálně může založit budoucí stanovení daně. Pro vydání zajišťovacího příkazu jsou méně významné otázky, zda byl žalobce v dobré víře, že se účastní plnění zatížením daňovým podvodem, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. 10 Afs18/2015 nebo z rozsudku téhož soudu ze dne 6. 4. 2016, sp. zn. 6 Afs 3/2016. Dobrá víra žalobce bude předmětem samostatného nalézacího řízení.
65. Pokud žalobce uváděl, že byl seznámen se stavem osobních daňových účtů svých dodavatelů a byly mu známa i jejich daňová přiznání žalovaný konstatoval, že tato okolnost je minimálně podezřelá a svědčí o znalosti vnitřních daňových poměrů dodavatelů žalobce a v daném kontextu o zcela nestandardních podmínkách obchodování s těmito subjekty.
66. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný se podrobně vypořádal s odvolacími námitkami a první žalobní námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí důvodná není.
67. Pokud jde o další žalobní body je městský soud předně nucen konstatovat, že za situace, kdy žalobní body kopírují odvolací námitky a žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).
68. K namítané ekonomické likvidaci žalobce se městský soud plně ztotožňuje s argumentací žalovaného (viz body 55, 56 a 57 rozsudku). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2019, č. j. 2 Afs 392/2017-48, „[I.] Při volbě procesních nástrojů k vynucení povinnosti stanovené zajišťovacím příkazem (§ 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) musí správce daně respektovat princip proporcionality a zohlednit specifickou povahu a účel zajišťovacích příkazů.

II. V souladu s předstižným a dočasným charakterem institutu zajišťovacího příkazu (§ 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) bude pouze takový postup, kdy správce daně

zodpovědně zváží možnost dosažení účelu tohoto opatření například zřízením zástavního práva (dle § 168 odst. 6 daňového řádu), jež je oproti okamžitému uspokojení pohledávky daňovou exekucí méně invazivní a nenes s sebou zvýšené riziko ekonomické likvidace daňového subjektu.“

69. *Jak vyplývá z citovaného rozsudku, „správce daně především musí zohlednit, že jak daňová exekuce, tak zajišťovací zástavní právo jsou citelným zásahem do práva na ochranu vlastnického práva ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Správce daně je proto podle § 5 odst. 3 daňového řádu povinen v rámci své procesní strategie při volbě právních instrumentů, které mu poskytuje daňový řád, „šetřit práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů“ a „používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní“. Tato zásada je ostatně přímo odrazem ústavněprávního pravidla, jelikož v rámci daňové exekuce, a jednotlivých dílčích oprávněných svěřených správci daně, dochází ke střetu mezi veřejným zájmem na stanovení a výběru daní na straně jedné a ochranou autonomní sféry jednotlivce (včetně jeho majetkových práv) na straně druhé. Je proto povinností správce daně postupovat v souladu s principem proporcionality a minimalizovat zásahy tak, aby se konkrétní procesní postup nestal vůči jednotlivci nepřiměřeným [srov. výše citovaný nálezn sp. zn. II. ÚS 703/06 ze dne 21. 4. 2009 (N 92/53 SbNU 181)]. Zásah do těchto práv je přitom testován vyšší intenzitou přezkumu, tedy testem proporcionality (srov. nálezn sp. zn. II. ÚS 819/18 ze dne 22. 2. 2019), v němž je nutno zkoumat, zda předmětné opatření sleduje legitimní cíl, zda je toto opatření k dosažení tohoto cíle vhodné (požadavek vhodnosti), zda tohoto cíle nelze dosáhnout jiným způsobem, jenž by byl k dotčenému základnímu právu šetrnější (požadavek potřebnosti), a nakonec, zda zájem na dosažení tohoto cíle v rámci určitého právního vztahu převáží nad dotčeným základním právem [proporcionalita v užším smyslu; srov. nálezn sp. zn. Pl. ÚS 31/13 ze dne 10. 7. 2014 (N 138/74 SbNU 141; 162/2014 Sb.), bod 41].“*
70. *V projednávané věci správce daně uvedeným povinností dostál. Skutečnosti shromážděné správcem daně v posuzované věci byly dostatečnou oporou pro závěr o budoucí nedobytnosti daně, či o značných obtížích při jejím vymáhání. To, co správce daně o chování a majetkových poměrech žalobkyně zjistil (resp. jak je vyhodnotil), bylo pro vydání zajišťovacího příkazu dostačující. Celková výše zajištění odpovídající výši budoucí pravděpodobné daňové povinnosti byla značná (29 795 899 Kč), současně správce daně (viz body 36 až 40 rozsudku) shledal, že pokud by žalobce zpeněžil svůj oběžný majetek a uhradil závazky, zbylo by k úhradě daňového nedoplatku 8 619 000 Kč. Z uvedeného vyplývá, že vydané zajišťovací příkazy sledovaly legitimní cíl (zajištění daně), k dosažení tohoto cíle byly vhodné (požadavek vhodnosti), tohoto cíle nebylo možno dosáhnout jiným způsobem, jenž by byl k dotčenému základnímu právu šetrnější (požadavek potřebnosti), a zájem na dosažení tohoto cíle v rámci určitého právního vztahu převážil nad dotčeným základním právem. [*
71. *K namítanému nesprávnému skutkovému zjištění správce daně se městský soud plně ztotožňuje se závěry, které v napadeném rozhodnutí učinil žalovaný (bod 60 až 65 rozsudku), zjištění správce daně mají oporu ve správním spise a v podané žalobě žalobce nepředkládá žádné nové argumenty, které by závěry žalovaného zpochybňovaly, či vyvracely.*
72. *V pořadí čtvrté žalobní námitce žalobce polemizuje se závěry správce daně o své účasti na daňovém podvodu. Rovněž ohledně tohoto žalobního bodu se městský soud plně ztotožňuje s argumentací žalovaného (bod 66 až 68 rozsudku). Nad rámec uvedeného pak*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

konstatuje, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 6. 2015, čj. 10 Afs 18/2015-48, konstatoval, že „[P]ři vydávání zajišťovacího příkazu nebude namístě obšírně prokazovat otázky, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně, nikoliv s otázkou existence odůvodněné obavy ve smyslu shora cit. § 167 odst. 1 daňového řádu. Jinak by vskutku správce daně stanovoval daň dvakrát: jednou v zajišťovacím řízení, jednou v samotném řízení vyměřovacím. Proto například pro vydání zajišťovacího příkazu bude významná samotná účast daňového subjektu v podvodném řetězci, účast, která potenciálně (dle dalších zjištění ve vyměřovacím řízení, včetně otázky dobré víry daňového subjektu) může založit budoucí doměření DPH. Naopak bezvýznamné pro toto stadium daňového řízení budou otázky, zda snad daňový subjekt byl v dobré víře, že se účastní plnění daňovým podvodem nezatíženého. [...] Při výkladu a aplikaci § 167 odst. 1 daňového řádu musí správce daně, resp. žalovaný v řízení o odvolání, předložit přesvědčivé odůvodnění důvodů zajištění finančních prostředků daňového subjektu (srov. výklad k § 71 zákona [č. 337/1992 Sb.,]o správě daní a poplatků*) [v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 9 Afs 57/2010–139]). Je evidentní, že v nynější věci snesl správce daně a po něm i žalovaný velmi obsáhlé odůvodnění nezbytnosti vydání zajišťovacích příkazů.“ V rozsudku ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Afs 108/2015-35, k tomu Nejvyšší správní soud doplnil: „[P]ojistkou proti brozící svévoli správce daně související s bezdůvodným zadržováním finančních prostředků daňových subjektů, na kterou upozorňovala stěžovatelka, je přitom výše zmíněná podmínka existence odůvodněných obav, které musí správce daně ve smyslu citované judikatury správních soudů řádně specifikovat a odůvodnit. Dané úvahy jsou přitom soudně přezkoumatelné.“

73. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 4 Afs 22/2015-104, „[p]o správci daně, aby v rámci zajišťovacího příkazu, respektive rozhodnutí o zamítnutí odvolání, postavil najisto a detailně prokazoval veškeré skutečnosti relevantní pro stanovení daně, neboť pro takový postup je místo v řízení o stanovení (doměření) daně.“
74. Nejvyšší správní soud nicméně v posledně citovaném rozsudku klade důraz na to, aby správce důvody, pro které je budoucí stanovení daně přiměřeně pravděpodobné, přezkoumatelným způsobem uvedl v odůvodnění zajišťovacího příkazu a v odůvodnění rozhodnutí o odvolání jeho nadřízený orgán (žalovaný) řádně vypořádat námitky, kterými daňový subjekt tuto dosud nestanovenou daňovou povinnost vyvrací.
75. Správce daně se v odůvodnění vydaných zajišťovacích příkazech podrobně zabýval skutečnostmi signalizujícími možné zapojení žalobce do obchodního řetězce zatíženého daňovým podvodem (bod 31 až 33 rozsudku). Odvolací námitky řádně vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce v podané žalobě nepřichází s novou argumentací, Městský soud v Praze se plně ztotožňuje se závěry napadeného rozhodnutí a rovněž poslední žalobní námitku je proto nucen odmítnout jako nedůvodnou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

76. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

77. Výrok o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 10. září 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu